
БЪЛАТА ЦАРИЦА.

Кой въ бѣла нощъ обвива въ снѣжни бури ледний свѣтъ,
И тихий сънь на своята възлюблена, на своята възлюбленна?
Ела царице моя, въ лазура на прѣдутрини и мекий цвѣтъ
На сребърни цвѣтя ще те обвия азъ — ще бждешъ моя ти,
О моя ти: о жажда на ласкающа любовь!

О моя ти. . . Кой въ бѣла нощъ прѣбулва всички свѣтила,
Кой въ бѣла нощъ погасва всички кандила?
Когото ти обичашъ, катъ сиянието спящо надъ вулкани,
Когото ти обичашъ повече отъ тъмнитѣ зеници на очитѣ си,
[те чака
О моя ти! — ржцѣтъ ми те търсятъ.

И ще погастнатъ всички свѣтила надъ бѣзднитѣ, подъ бзднитѣ.
И ярко ще възпламне то: прѣдвѣчното слияние на двѣ сърца.
И ярко ще възпламне тя: една, сама — прѣдвѣчната любовь.
Още отпаднагъ всички тъмнини и всички свѣтлини. Призвѣзднитѣ
Простори празнично ще възликуватъ.